

Salute, o Creta, terra magnanima!
O gloriosa figlia dell' Ellade!
Che contro l' avverso destino
Per secoli interi pugnasti.

Talor colpita, ma sempre indomita,
Invitta e altera, Terra di Gnosio,
Tu fosti la culla dei prodi,
Tu che sei la gemma del mare.

Non v'ebbe giorno che al mondo attonito
Tu non offrissi degno spettacolo:
Mangiasti il tuo povero pane
Di lagrime pregno e di sangue.

Ardente sangue di mille vittime,
Pianto copioso dei tanti esuli,
Che udivi gridar nel partire:
O Creta, non ti vedrò più mai!

Pianto più amaro di quei che vissero
Oppressi in patria, dolenti e miseri,
Sotto l' empio giogo del turco,
Fra gli artigli dell' agareno.

Ma l' ora augusta, l' ora fatidica,
Iddio lo vuole, già suona, è prosima:
Dopo triste e lunga agonia
Sorridente il trionfo invocato.

Fermi, o Cretesi, pazienti e taciti
Siate in attesa del gran miracolo,
Che il tempo maturo vi porge,
Compenso alla santa tenzone.

Oh presto avvenga! Dalla bell' isola
Sparisca il truce segnal dei barbari!
Sui tetti, sui forti, sui lidi
Sulle navi a festa agghindate,

All' aura dolce, nel sole fulgido,
Il biaucoazzurro vessillo sventoli
E dica alle geuti stupite
Che liberi alfine voi siete.

Dica alle genti: vince chi intrepido
Resiste e ha in core fiamma sì nobile;
E sia questo sprone al valore
All' età nostre, alle future.

Palpiteranno di sotto ai tumuli
Le ancora inulte ossa dei martiri
E avranno un fremito arcano,
Un senso di gioia suprema.

Da cima a valle ripercotendosi
Risuoneranno pei monti i cantici:
Un alito immeuso d' amore
Scorrerà le plaghe redenti.

E cento braccia, sublime anelito,
Si leveranno rivolte all' Attica,
O Madre, esclamando, deh stringi
La Figlia risorta al tuo petto!

Salve, o Cretesi, progenie eroica!
Salve, o purissimi figli dell' Ellade!
Vi giunga sull' ali del verso
Un sospiro, un voto, un saluto.

Ὦ χαῖρε, Κρήτη, γῇ μεγαλόψυχῃ,
Μεγάλῃς μάνας κόρη τριπένδοξῃ
Ποῦ μιὰ τύχην ἐνάντια σ' ἐσένα
Πολεμᾷς τώρα τόσους αἰῶνες.

Πότε θλιμμένη, μὰ πάντ' ἀδάμαστῃ,
Πάντα μεγάλη καὶ πάντ' ἀνίκητῃ·
Τῶν ἀνδρείων σὺ εἶσαι πατρίδα,
Σὺ τῆς θάλασσας μόνο καμάρι.

Δὲν περνᾷ μέρα στή γῇ τὴν ἐκπληκτῇ
Ποῦ νὰ μὴ δώσῃς ἀντάξιο θέαμα·
Ἔχεις φάει τὸ φτωχὸ τὸ ψωμί σου
Ἀπὸ αἶμα καὶ δάκρυ γαίματο.

Αἶμα ποῦ ἐχύσαν χιλιάδες θύματα,
Δάκρυ ποῦ ἐχύσαν ἀμέτρητοι ἐξόριστοι,
Ποῦ φωνάζαν τὴν ὥρα ποῦ ἐφεύγαν:
Ἄχ! πλειά, Κρήτη, δὲ θε νὰ σ' ἰδοῦμε.

Πλειὸ πικρὸ δάκρυ ἀπ' ὅσους ζήσανε
Μέσ' στὴν πατρίδα θλιμμένοι, δύστηχοι
Μέσα στ' ἀτιμα νύχια τοῦ Τούρκου,
Μέσ' στὸ βάρβαρο μαῦρο ζυγὸ του.

Μὰ ἡ ὥρα ἡ ἅγια ποῦ ὁ νοῦς προσήτειψε,
Ὁ Θεὸς τὸ θέλει, ἐφθασε, ἐσήμανε·
Ἀπὸ τόση χρονῶνε ἀγωνία
Ἡ στιγμή τοῦ θριάμβου προβαίνει.

Σταθεροί, Κρήτες, σιωπηλοὶ μείνετε
Τὸ μέγα θαῦμα νάρθητ' προσμένοντας,
Ὅπου ὁ χρόνος σ' ἐσᾶς φανερώνει
Γι' ἀμοιβὴ σας τὸν ἅγιον ἀγῶνα.

Γρήγορα ἄς ἔρθῃ ἀπὸ τὴν ἐνδοξῇ
Νῆσο νὰ φύγῃ τὸ μισοφέγγαρο!
Στ' ἀκρογιαλία, στὰ κάστρα, στὲς στέγες,
Εἰς τὰ πλοῖα μὲ τέσ μύριες σημαῖες,

Στὸ γλυκὸ ἀγέρι, στὸν αἰῶνιο ἥλιο
Ἄς κυματίζῃ ἡ γαλανόλευκῃ
Καὶ στὰ ἐκπληκτὰ πλήθῃ ἄς φωνάζῃ
Ὅπως τώρα σεῖς λεύτεροι ζῆτε.

Ἄς λέῃ στὰ πλήθῃ: νικᾷ ὁ ἀτρόμητος
Ποῦ κλεῖ στὰ στήθειά φλόγα τρισάγια,
Καὶ αὐτὸ πάντα ἄς ἐμπνᾷ τὴν ἀνδρεία
Εἰς ἐμᾶς, στοὺς αἰῶνες ποῦ θάρρουν.

Γοργὰ θὰ πάλλουν μέσα στὰ μνήματα
Τόσων μαρτύρων τ' ἅγια τὰ κόκκαλα·
Θὰ αἰσθανθοῦν μιὰν ἀπόκρυφῃ φρίκη,
Μιὰ χαρὰν ὑπερκόσμου, μεγάλη

Θὲ ν' ἀντηχήσουν στὰ κορφοβούνια,
Στὲς σπηλιές μέσα τραγοῦδι' ἀμέτρητα,
Μιὰ πνοὴ πανουράνιας ἀγάπης
Θὲ νὰ τρέχῃ τὰ ἐλεύθερα μέρη.

Κ' ἐκατὸ χέρια, πνοὴ τρισάγια,
Ὅλα θὰ στρέψουν πρὸς τὴν Ἀθήνα μας:
Γλυκεῖα μάνα, θὰ λένε, στὸ στήθος
Τὴν μεγάλη τὴν κόρη σου σφίξε!

Χαίρετε, Κρήτες, ἀθάνατοι ἥρωες,
Σεῖς τῆς Ἑλλάδος τέκνα περιλαμπρά!
Μιὰν εὐχὴ, τοὺς θερμοὺς στεναγμοὺς μου
Στὰ φτερά σ' ἐσᾶς στέλλω τοῦ στίχου.

Napoli 11)24 Settembre 1911.

Μετάφρασις Στ. Μαρτζώκη

F. DE SIMONE BROUWER

Φ. ΔΕ ΣΙΜΩΝΕ ΜΠΡΟΥΒΕΡ